

Av eldste Russell M. Nelson

i De tolv apostlers quorum

La deres tro synes

Dag etter dag på veien mot deres evige fremtid, må dere vokse i tro. Erklær deres tro! La deres tro synes!

Kjære brødre og søstre, vi uttrykker vår dypeste kjærlighet og takknemlighet til dere. Vi er takknemlige for våre oppgaver blant dere.

På en flyreise nylig bekjentgjorde piloten at vi ville møte turbulens under nedstigningen og at alle passasjerer måtte feste setebeltet godt. Ganske riktig, turbulensen kom. Det var virkelig ille. Over midtgangen og et par rader bak meg fikk en vettskremt kvinne panikk. For hvert skremmende fall og rystende hopp, skrek hun høyt. Mannen hennes forsøkte å berolige henne, men til ingen nytte. De hysteriske ropene hennes vedvarte helt til vi kom gjennom området med turbulens og landet trygt. Mens hun var så engstelig, syntes jeg synd på henne. Ettersom tro er motgiften til frykt, ønsket jeg i stillhet at jeg kunne ha styrket hennes tro.

Senere, mens passasjerene forlot flyet, snakket denne kvinnens mann til meg. Han sa: "Beklager at min hustru var så redd. Den eneste måten å berolige henne på var å fortelle henne at 'eldste Nelson er på flyet, så du trenger ikke å bekymre deg.'"

Jeg vet ikke om min tilstedeværelse på det flyet burde berolige henne, men jeg vet at en av realitetene i jordelivet er at vår tro vil bli satt på prøve. Noen ganger kommer disse

prøvene når vi står overfor det som synes å være møter med døden. For denne redde kvinnen ga et voldsomt gyngende fly et av disse øyeblikkene hvor vi står ansikt til ansikt med styrken i vår tro.

Når vi snakker om tro – den tro som kan flytte fjell – snakker vi ikke om tro generelt, men om tro på vår Herre Jesus Kristus. Troen på vår Herre Jesus Kristus kan bli styrket når vi lærer om ham og etterlever

vår religion. Jesu Kristi lære er utformet av Herren for å hjelpe oss å vokse i tro. På dagens folkemål kan imidlertid ordet *religion* bety forskjellige ting for forskjellige mennesker.

Ordet *religion* betyr bokstavelig talt "å ombinde igjen" eller "å knytte tilbake" til Gud.¹ Spørsmålet vi kan stille oss, er om vi er trygt bundet til Gud slik at vår tro synes, eller om vi faktisk er bundet til noe annet. Jeg har for eksempel overhørt samtaler på mandagsmorgener om profesjonelle sportsbegivenheter som fant sted dagen før. For noen av disse ivrige tilhengerne har jeg lurt på om deres "religion" bare ville "knytte dem tilbake" til en eller annen spretende ball.

Vi kan hver enkelt spørre oss selv: Hva tror vi på? Tror vi på et lag? Tror vi på en merkevarer? Tror vi på en kjendis? Selv de beste lagene kan mislykkes. Kjendiser kan falme. Det er bare én som alltid er trygg å tro på, og det er vår Herre Jesus Kristus. Og dere må la deres tro synes!

Gud erklærte i det *første* av sine ti bud: "Du skal ikke ha andre guder foruten meg."² Han sa også: "Se hen til meg i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke."³ Allikevel ser mange bare hen til sin banksaldo for å finne fred eller til medmennesker som forbilder å følge.

Klinikere, akademikere og politikere settes ofte på en trosprøve. Vil deres religion synes eller være skjult i jakten på deres mål? Er de knyttet til Gud eller mennesker?

Jeg fikk en slik prøve for flere tiår siden da en legekollega refset meg for at jeg ikke klarte å skille mellom min faglige kunnskap og min religiøse overbevisning. Han forlangte at jeg *ikke* kombinerte de to. Hvordan kunne jeg det? Sannhet er sannhet! Den er ikke delelig, og ingen del av den kan settes til side.

Enten sannheten kommer fra et vitenskapelig laboratorium eller ved åpenbaring, utgår all sannhet fra Gud. All sannhet er en del av Jesu Kristi evangelium.⁴ Likevel ble jeg bedt om å skjule min tro. Jeg rettet meg ikke etter min kollegas anmodning. Jeg lot min tro synes!

I alle yrker er det strenge krav til nøyaktighet. De lærde verner om sin yttringsfrihet. Men full frihet finnes ikke hvis en del av vår kunnskap regnes som "uakseptabel" av menneskenes forordninger.

Åndelig sannhet kan ikke ignoreres – særlig ikke guddommelige bud. Å holde guddommelige bud gir velsignelser, hver gang! Å bryte guddommelige bud fører til tapte velsignelser, hver gang!⁵

Problemer flourer i denne verden fordi den er befolket av ufullkomne mennesker. Deres mål og ønsker er sterkt påvirket av deres tro eller mangel på sådan. Mange setter andre prioriteter foran Gud. Noen spør om religion er relevant i det moderne liv. Som i alle tidsaldre finnes det også i dag dem som spotter eller fordømmer fri religionsutøvelse. Noen klandrer til

og med religion for en rekke av verdens onder. Riktignok har det hendt at grusomheter har blitt begått i religionens navn. Men å etterleve Herrens sanne religion, noe som innebærer å gjøre sitt ytterste for å bli en sann Jesu Kristi disipler, er imidlertid en livsstil og en daglig forpliktelse som vil gi guddommelig veiledning. Når man utøver sin religion, øver man sin tro. Man lar troen synes.

Herren visste at hans barn ville trenge å lære hvordan de kunne finne ham. "For snever er porten," sa han, "og smal er veien som leder til opphøvelse... og få er de som finner den."⁶

Skriftene gir oss en av de beste måtene å finne vår kurs og holde oss på den. Kunnskap fra Skriftene gir også verdifull beskyttelse. Gjennom alle tider har for eksempel infeksjoner som barselbeber tatt livet av mange uskyldige mødre og barn. Det gamle testamente hadde imidlertid de riktige prinsippene for håndtering av infiserte pasienter, skrevet for mer enn 3000 år siden!⁷ Mange omkom fordi menneskets søken etter kunnskap ikke hadde tatt hensyn til Herrens ord!

Mine kjære brødre og søstre, hva mangler vi i livet dersom vi "alltid

lærer[, men] aldri kan komme til sannhets erkjennelse"?⁸ Vi kan få stor kunnskap fra Skriftene og motta inspirasjon ved å be i tro.

Å gjøre dette vil hjelpe oss når vi tar daglige beslutninger. Spesielt når menneskenes lover skapes og håndheves, må alltid Guds lover være vår norm. Ved håndtering av kontroversielle saker skulle vi først søke Guds veiledning.

Vi skulle anvende "alle skrifter på oss [så] de [kan] være oss til gagn og undervisning."⁹ Farer lurer når vi prøver å dele oss opp med uttrykk som "mitt private liv" eller "min beste oppførsel". En som forsøker å dele livet inn i slike adskilte deler, vil aldri nå toppen av sin personlige integritet – aldri bli alt som hans eller hennes *sanne* jeg kunne ha blitt.

Fristelsen til å være populær kan sette folkeopinionen foran Guds ord. Politiske kampanjer og markedsføringsstrategier gjør stor bruk av meningsmålinger til å forme sine planer. Resultatene av disse målingene er lærerike. *Men* de kan neppe brukes som grunnlag for å rettferdiggjøre ulydighet mot Guds bud! Selv om "alle gjør det",

kan aldri galt bli rett. Ondskap, villfarelse og mørke vil aldri bli sannhet, selv om det er populært. En advarsel i Skriftene erklærer: "Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke."¹⁰

Etter første verdenskrig ble en ganske dristig sang populær. For å fremme umoral sverget den at 50 millioner mennesker ikke kan ta feil. Men 50 millioner mennesker *kan* faktisk ta feil – fullstendig feil. Umoral er fortsatt umoral i Guds øyne, som en dag vil bedømme alle våre gjerninger og ønsker.¹¹

Sammenlign den frykt og troløshet som er så utbredt i verden i dag, med

troen og motet til min høyt elskede datter Emily, som nå befinner seg på den andre siden av sløret. Da jordelivet forlot hennes kreftbefengte kropp, kunne hun knapt snakke. Men med et smil om munnen sa hun: "Pappa, ikke bekymre deg for meg. Jeg vet at alt vil gå bra!" Emilys tro var synlig – klar og tydelig – i det gripende øyeblikket, akkurat da vi trengte det mest.

Denne vakre, unge fembarnsmoren hadde full tro på sin himmelske Fader, på hans plan og på sin families evige velferd. Hun var trygt knyttet til Gud. Hun var fullstendig trofast mot pakten hun hadde inngått med Herren

og sin mann. Hun elsket sine barn, men følte fred til tross for sin forstående adskillelse fra dem. Hun hadde tro på sin fremtid, og deres også, fordi hun hadde tro på vår himmelske Fader og hans Sønn.

I 1986 sa president Thomas S. Monson: "Vi vil selvsagt oppleve frykt, latterliggjørelse og motgang. La oss ha mot til å utfordre det som er populært, og mot til å stå for prinsipper. Mot, ikke kompromisser, gir oss Guds anerkjennelse... Husk at alle har frykt, men de som møter sin frykt med [tro], har også mot."¹²

President Monsons råd er tidløst! Derfor ber jeg dere, mine kjære brødre

og søstre: Dag etter dag på veien mot deres evige fremtid, må dere vokse i tro. Erklær deres tro! La deres tro synes!¹³

Jeg ber om at dere må være trygt knyttet til Gud og at hans evige sannheter for evig må være risset inn i deres hjerte. Jeg ber også om at dere hele livet må la deres tro synes! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Når et barn blir født, blir navlestrengen ligert på to steder og klippet mellom disse to ligaturene. En ligatur er en ombinding – en sikker ombinding. Ordet *religion* har latinske røtter: *re*, som betyr “igjen” eller “tilbake til”, og sannsynligvis *ligare*, som betyr “å binde” eller “å ligere”. Dermed forstår vi at religion “knytter troende til Gud”.
2. 2 Mosebok 20:3. I tillegg sa Herren: “Vend om og vend dere bort fra alle deres... avguder og vend... bort fra alle deres styggedommer” (Esekiel 14:6).
3. Lære og pakter 6:36.
4. Se Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 391.
5. Se Mosiah 2:41; Lære og pakter 58:30–33; 82:10. Dette prinsippet gjelder for alle, for “Gud gjør ikke forskjell på folk” (Apostlenes gjerninger 10:34; se også Moroni 8:12).
6. Lære og pakter 132:22.
7. Se 3 Mosebok 15:13.
8. 2 Timoteus 3:7.
9. 1 Nephi 19:23.
10. Jesaja 5:20.
11. Skriftene lærer oss: “Kom til Herren, Den Hellige. Husk at hans stier er rettferdige. Se, veien for menneskene er smal, men den ligger i rett kurs foran dem, og portens vokter er Israels Hellige, og han holder ingen tjener der. Og det finnes ingen annen vei enn gjennom porten, for han kan ikke bedras, for Gud Herren er hans navn” (2 Nephi 9:41).
12. Thomas S. Monson, “Mot teller,” *Lys over Norge*, jan. 1987, 32. Ved en annen anledning ga president Monson denne inspirerende formaningen: “For å ha et godt liv må vi utvikle evne til å møte vanskeligheter med mot, skuffelse med godt humør og triumf med ydmykhet... Vi er sønner og døtre av en levende Gud, i hvis bilde vi har blitt skapt... Vi kan ikke oppriktig ha denne overbevisningen uten å oppleve en dyp ny følelse av styrke og kraft, styrke til å etterleve Guds bud, kraft til å motstå Satans fristelser” (“Yellow Canaries with Gray on Their Wings,” *Ensign*, juli 1973, 43).
13. “Nekt dere all ugudelighet” (Moroni 10:32). Frykt ikke mennesker mer enn Gud (se Lære og pakter 3:7; 59:5).

Av eldste Richard G. Scott
i De tolv apostlers quorum

“Jeg har gitt dere et forbilde”

Det største eksempel som noen gang har vandret på jorden, er vår Frelser Jesus Kristus ... Han oppfordrer oss til å følge sitt fullkomne eksempel.

Når jeg har grunnet på min plikt til å spre evangeliet, har jeg reflektert over noen av mine nærmeste, hvis gripende innflytelse hjalp meg å finne den gudgitte veien som hjalp min åndelige utvikling. På avgjørende tidspunkter i mitt liv har min himmelske Fader velsignet meg med noen som brydde seg nok om meg til å veilede mine valg i ønsket retning. De etterlevde disse ordene fra Frelseren: “For jeg har gitt dere et forbilde, for at også dere skal gjøre slik som jeg har gjort mot dere.”¹

Da jeg var et lite barn, var ikke far medlem av Kirken, og mor hadde blitt mindre aktiv. Vi bodde i Washington, DC, og min mors foreldre bodde 4000 km unna i delstaten Washington. Noen måneder etter min åttende fødselsdag reiste bestemor Whittle gjennom hele landet for å besøke oss. Bestemor var bekymret over at hverken jeg eller min eldre bror hadde blitt døpt. Jeg vet ikke hva hun sa til mor og far om dette, men jeg vet at en morgen tok hun min bror og meg med til parken og uttrykte sine følelser om viktigheten av å bli døpt og delta regelmessig på Kirkens møter.

Jeg husker ikke detaljene i det hun sa, men ordene hennes rørte ved noe i hjertet mitt, og snart ble min bror og jeg døpt.

Bestemor fortsatte å støtte oss. Jeg husker at hver gang min bror eller jeg fikk i oppdrag å holde tale i Kirken, ringte vi henne for å få noen forslag. Innen få dager kom en håndskrevet tale i posten. Etter en stund forandret forslagene hennes seg til en disposisjon som krevde mer innsats fra vår side.

Bestemor brukte akkurat den rette mengden mot og respekt til å hjelpe far å innse viktigheten av å kjøre oss til Kirken til våre møter. På enhver hensiktsmessig måte hjalp hun oss å føle behov for evangeliet i vårt liv.

Men først og fremst visste vi at bestemor elsket oss og at hun elsket evangeliet. Hun var et fantastisk eksempel! Jeg er så takknemlig for det vitnesbyrdet hun delte med meg da jeg var veldig ung. Hennes innflytelse forandret for evig mitt livs kurs til det bedre.

Senere, da jeg snart skulle bli uteksaminert fra universitetet, ble jeg forelsket i en vakker ung kvinne som het